

**Marie
Belloc
Lowndes**

Podnájom pre vraha

románová verzia príbehu Jacka Rozparovača

EUROPA

**Marie
Belloc
Lowndes**

EUROPA

Marie Belloc Lowndes *Podnájom pre vraha*

Preklad © Renáta Rudišinová 2022

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2022

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2022 bee&honey

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2022

Ako tridsiaty zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2022

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-8237-012-9

Podnájom pre vraha

edícia
Penfield

Zväzok 30

KAPITOLA PRVÁ

Robert Bunting sedel so svojou manželkou Ellen pred tlmeným svetlom vyžarujúcim zo starostlivo naloženého ohňa.

Miestnosť bola mimoriadne čistá a udržiavaná napriek tomu, že sa nachádzala v dome stojacom na špinavej, priam odpornej hlavnej triede Londýna. Keby do obývacej izby vstúpil neznámy okoloidúci, najmä z vyššej triedy, pomyslel by si, že Buntingovci sú dokonalým obrazom príjemného a pohodlného rodinného života. Pán Bunting, ktorý oddychoval v hlbokom koženom kresle, bol čerstvo oholený a elegantne oblečený. Ešte stále si udržiaval vzhľad zodpovedajúci čestnému sluhovi – svojmu dlhoročnému povolaniu.

Na jeho manželke sediacej na nepohodlnej stoličke s tvrdým operadlom neboli stopy po rokoch slúženia takmer badať, no predsa tam boli – prezrádzala ju čistá čierna rovnošata s naškrobeným bielym golierom a manžetami. Pani Buntingová kedysi patrila medzi nenahraditeľné slúžky.

Lenže aj v tomto prípade platí staré porekadlo, že zdanie klame. Pán a pani Buntingovci sa radi zdržiavali v útulnej miestnosti a za svojich čias – nech už to bolo akokoľvek dávno – sa obaja pýšili vyberaným vkusom. Obývaciu izbu si starostlivo zariadili prepychovým nábytkom, pričom každý jeden úlovok pochádzal zo súkromných dražieb.

Aj preto bolo jasné, že červené damaskové závesy brániace hmlistému, sychravému dňu na Marylebone Road, ktoré kdesi získali vyslovene za babku, musia vydržať aspoň ďalších tridsať rokov. Druhou výhodnou kúpou bol prepychový koberec na dlážke, ale aj pohodlné kreslo, z ktorého Bunting práve pozoroval plápolajúci oheň. V skutočnosti však bolo to kreslo výstrelkom pani Buntingovej. Manželovi chcela dopriať oddych po ťažkej práci, a tak zaň zaplatila tridsaťsedem šilingov. Len včera sa ho Buntingovci pokúsili predať, no záujemca počas obhliadky rýchlo vycítil ich zúfalosť a ponúkol im len dvanásť šilingov a šesť pencí. Kreslo si teda zatiaľ ponechali.

No manželia netúžili len po hmotnom pohodlí, hoci si ho ľudia z ich triedy nadovšetko cenia. Na stenách obývacej izby preto viseli zarámované, aj keď trochu vyblednuté fotografie predchádzajúcich zamestnávateľov stojacich pred svojimi skvostnými

vidieckymi vilami, v ktorých obaja Buntingovci žili oddelene počas dlhých, no nie najhoršie odslúžených rokov.

Zdanie klame, no v prípade týchto úbožiakov bola situácia ešte horšia. Napriek domu plnému drahého nábytku – zadlženým ľuďom sa len ťažko vzdáva tohto vonkajšieho znaku váženosti – boli na pokraji chudoby. Už si zvykli na hlad a pomaly si navykali aj na zimu. Tabaku, teda poslednej neresti, ktorej sa rozhodne zriecť triežvy človek, sa už Bunting vzdal dávno. Dokonca aj prezieravá a opatrná pani Buntingová si bola dobre vedomá, čo to pre neho znamená. Uvedomovala si to natoľko, že sa neraz vykradla z domu a kúpila mu balíček virginského tabaku.

Buntinga tým láskavým gestom dojala väčšmi ako ktokoľvek za celé tie roky. Do očí sa mu nahrnuli slzy a manželský pár zahrialo pri srdci svojským, apatickým spôsobom.

Nikdy mu však nenapadlo – ako by aj mohlo tej jeho pomaľej, otupenej mysli –, že jeho úbohá Ellen neraz trpko oľutovala tie drobné za tabak, ktoré ich teraz delili od spokojného života slušných ľudí. Ocitli sa v dave topiacich sa, či už pre svoje chyby, alebo pre vonkajšie okolnosti, pričom bojovali o svoj holý život, kým si ich nenájde smrť niekde v chudobinci, nemocnici či vo väzení.

Keby boli Buntingovci z nižšej triedy, keby patrili do tej masy ľudí, ktorú väčšina z nás nazýva chudobou, ich priateľskí susedia by im kedykoľvek ochotne podali pomocnú ruku. No oni boli samofúbi, aj keď dobroprajní ľudia bez akejkoľvek predstavivosti, ktorí väčšinu života slúžili druhým.

Jediný človek, ktorý by im za daných okolností mohol pomôcť, bola teta Buntingovej prvej manželky. S touto vdovou po istom zámožnom džentlmenovi žila Daisy, Buntingova dcéra z prvého manželstva. Počas uplynulých dní sa nevedel rozhodnúť, či má starej dáme napísať, hoci tušil, že jeho prosbu takmer určite neľútostne odmietne.

S priateľmi, známymi či bývalými kolegami zo služobníctva postupne stratili kontakt. Zostával im len jediný priateľ, ktorý sa od nich neodvrátil ani v ťažkých časoch. Mladík menom Joe Chandler, ktorého starý otec zamestnával Buntinga pred mnohými rokmi ako komorníka. Chandler do vojny nenarukoval, pretože slúžil na polícii. Presnejšie povedané, bol detektív.

Keď sa nast'ahovali do domu, o ktorom si obaja mysleli, že im priniesol smolu, Bunting mládenca pozýval čoraz častejšie.

Veľmi radi počúvali jeho občas veľmi vzrušujúce historky. Mladý detektív si príbehy o ľuďoch, ktorých polícia vďaka svojej šikovnosti dolapila, alebo sa im zhodou nešťastných okolností podarilo uniknúť, vyslovene vychutnával, no pána Buntinga postupom času prestali zaujímať.

Joe Chandler ich však naďalej raz či dva razy do týždňa navštevoval, čím prejavoval svoje dobré a láskavé srdce. Starému priateľovi svojho otca dokonca ponúkol pôžičku, ktorú Bunting napokon prijal a vzal od neho tridsať šilingov. Zostávalo im naozaj málo. Pánovi Buntingovi štrngalo vo vrecku zopár medenáčkov a jeho manželke dva šilingy a deväť pencí. Nič viac nemali a do splatnosti nájomného zostávalo len päť týždňov. Predali už všetko, čo sa dalo odniesť a čo im mohlo priniesť rýchle peniaze. Pani Buntingovej naháňala záložňa priam panický strach. Nikdy do nej nev kročila a dušovala sa, že sa tak ani nestane – radšej umrie od hladu.

Preto radšej mlčala, keď sa postupne začali strácať viaceré obľúbené predmety jej manžela – najmä zlaté starožitné hodinky s retiazkou zdedené po prvom pánovi, ktorému verne slúžil počas dlhšej a zákernej choroby. Zmizla aj zlatá spona na kravatu a pečatný prsteň, takisto dary od bývalých zamestnávateľov.

Keď ľudia žijúci na hrane vidia, ako sa čoraz väčšími približujú k obávannej priepasti, stávajú sa mlkvymi, hoci sú od prírody výreční. Bunting odjakživa veľmi rád rozprával, no v poslednom čase bol ticho. Rovnako aj jeho manželka, no tá nikdy nebola príliš zhovorčivá. Pravdepodobne preto ho priťahovala od prvej chvíle.

Stalo sa to takto. Práve nastúpil na miesto komorníka a muž, ktorého mal nahradiť, ho uviedol do jedálne. Podľa jeho slov tam zočil Ellen Greenovú, ako do pohára opatrne nalieva portské, ktoré jej pani každodenne pila presne o pol dvanástej doobeda. Pri pohľade na ladný pohyb, akým zasunula zátku do fľaše a odložila ju do chladiacej skrinky na víno, si povedal: „Tá bude moja!“

No teraz mu jej mlčanlivosť a nemota vyslovene liezli na nervy. Ten nešťastník navyše už ani nemohol navštevovať rozličné obchodíky v okolí, v ktorých počas lepších čias míňal výplatu. Pani Buntingová niekoľkokrát do týždňa zašla ďalej od domu na skromný nákup, aby naozaj nepomreli od hladu.

Ticho tmavého novembrového večera zrazu nečakane prerušili tlmené náhliace sa kroky a prenikavé hlasy z ulice – to kameloti vykrikovali titulky z večerných novín.

Bunting sa znepokojene pomrivil v kresle. Po tabaku bola denná tlač jeho druhou najväčšou obeťou. Dokonca ich začal čítať skôr ako fajčiť, pretože k novinám majú sluhovia voľný prístup.

Keď sa hluk predral cez zavreté okná a hrubé damaskové závesy, Bunting pocítil obrovský smäd po informáciách.

Áká obrovská hanba nepoznať správy zo sveta! Len zločinci nevedia, čo sa odohráva za mrežami. A toľko kriku, že od neho predavači denníkov až zachrípli, je predzvesťou, že sa stalo niečo vzrušujúce, čo človeku pomôže zabudnúť na jeho trápenie.

Vstal a prešiel k najbližšiemu oknu, odkiaľ ostrážito naťahoval uši. Doľahlo k nemu jedno jasné slovo, ktoré sa vynáralo zo zmätenej vravy zastretých hlasov: „Vražda!“

Zvedavý nešťastník si v hlave pomaly usporiadal neurčitý krik. Áno, to je ono. „Strašná vražda! Vražda na Saint Pancras!“ Bunting si matne spomenul na zákernú vraždu, ktorá sa kedysi odohrala neďaleko Saint Pancras. Istú starú dámu vtedy zabila jej vlastná slúžka, a hoci to bolo už veľmi dávno, v jeho spoločenskej vrstve sa o tej nešťastnej udalosti rozprávalo ešte dlhé roky.

Kameloti – toľkých na Marylebone Road len tak nevidieť – sa čoraz väčšími približovali k ich domu. Teraz už ohlasovali niečo iné, no nedokázal to rozoznať. Naďalej vykrikovali zachrípnutým, vzrušeným hlasom, keď sa mu konečne podarilo zachytiť pár slov. „Pomstiteľ! Vrátil sa Pomstiteľ!“

Počas uplynulých dvoch týždňov došlo v Londýne k štyrom brutálnym vraždám a všetky sa odohrali v jednej štvrti.

Prvá nevyvolala veľkú pozornosť a druhej sa v novinách, ktorých obsah Bunting ešte stále nespracoval, venovali len v krátkom odseku.

Nato došlo k tretej a tá vyvolala rozruch, pretože na šatách obeť – opitej ženy – našli papierový trojuholník s veľkým červeným nápisom „POMSTITEL“.

Vtedy si nielen tí, ktorých prácou je vyšetriť podobné ohavné skutky, ale aj davy ľudí s vášňou pre temné záhady uvedomili, že páchatelom tých troch brutálnych vražd je jeden netvor. A skôr

než táto tragédia stihla naplno preniknúť do mysle verejnosti, došlo k ďalšej, pričom vrah aj tentoraz každému ozrejmil, že ho posadla neutíchajúca túžba po odplate.

Odvtedy už všetci rozprávali len o jednom – o Pomstiteľovi a jeho zločinoch! Dokonca aj inokedy mlčanlivý mliekar, ktorý sa u nich každé ráno zastavil s čerstvým mliekom, cítil potrebu o krvavej záležitosti rozprávať.

Bunting sa vrátil ku kozubu a dychtivo sa zahľadel na manželku. No pri pohľade na jej bledú, apatickú tvár a otrávený, žalostný výraz doňho vošiel hnev. Mal chuť ňou zatriať!

Ellen si dokonca ráno odmietla vypočuť aj jeho správy od mliekara a jemne mu naznačila, že ju podobné ohavnosti nezaujímajú.

Ona totiž priam zbožňovala dojímavé príbehy a so zatajeným dychom sa nevedela dočkať podrobností o porušení manželského sľubu. No historky o nemravníkoch či násilníkoch sa jej prekvapivo hnusili. Počas starých dobrých čias, keď si mohli dovoliť kúpiť noviny, a nielen jedny za deň, Bunting úzkostlivo skrýval záujem o podobné prípady či záhady, pretože hocijaká zmienka o nich Ellen vždy hrozne rozčúlila.

Teraz bol však priveľmi namrzený, aby bral ohľad na jej city.

Neisto vykročil k dverám, pri ktorých sa pootočil s lišiackym, no prosebným pohľadom na čerstvo oholenej okrúhlejšej tvári, ako keď dieťa nezbedne pokukuje na rodiča.

No pani Buntingová zachovala pokoj. Jej útle ramená vyčnievali sponad operadla stoličky, na ktorej sedela ako svieca a upierala oči do prázdna.

Zvrtol sa, vybehol do tmavej chodby – plynovú lampu nezapálili už celé veky – a otvoril vchodové dvere.

Zišiel po dláždenom chodníčku a roztvoril železnú bránku vedúcu na mokrý chodník. V tej chvíli však zneistel. Mal pocit, ako by sa mu medenáky vo vrecku scvrkli, a sklúčene si uvedomil, čo všetko by za tie štyri pence mohla Ellen nakúpiť.

Pribehol k nemu chlapec so zväzkom večerných novín a Bunting svojmu pokušeniu podľahol. „Daj mi *Sun*,“ okríkol ho, „*Sun* alebo *Echo*!“

Ale kamelot, ktorý ledva pribrzdil, aby nabral dych, pokrútil hlavou. „Zostávajú mi len noviny za pencu,“ oznámil. „Čo to bude, pane?“

Bunting nedočkavo, ale zároveň zahanbene vytiahol z vrec-ka drobnú mincu a mládenec mu podal výtláčok novín *Evening Standard*.

Pomaly za sebou zatvoril bránku a roztrasený od nedočkavosti vykročil v dráždivom, studenom vzduchu po dláždenej cestičke.

Vďaka penci, ktorú práve ľahkovážne minul, ho čakala blažená hodinka s novinami, pri ktorých aspoň na chvíľu zabudne na svoje úzkostlivé, sklúčené a utrápené ego. Hnevalo ho však, že sa o tú úľavu nebude môcť podeliť s ustarostenou manželkou.

Náhle ho premohli výčitky svedomia. Ellen by v živote neutratila pencu na seba – čo dobre vedel –, a keby nebolo tak chladno a sychravo, vychutnal by si svoje potešenie pod pouličnou lampou. Desil ho prenikavý a vyčítavý pohľad jej studených modrých očí. Dala by mu ním vedieť, že nemá právo mrhať peniazmi na nejaké noviny!

Vtom sa roztvorili vchodové dvere a začul, ako na neho nahnevane, no s obavami volá známy hlas: „Bunting, čo tam preboha robíš? Už aj sa vráť! Veď premrzneš do špiku kostí! Nieže ochorieš a budem sa o teba musieť starať!“ Pani Buntingová len zriedkavo vyslovila naraz toľko slov.

Vošiel dnu. „Šiel som po noviny,“ oznámil mrzuto.

Veď je pánom domu a má teda rovnaké právo nakupovať ako ona. Peniaze, z ktorých teraz žili, si predsa nepožičal, ale vnútil mu ich ten slušný Joe Chandler. Jemu, nie Ellen. Bunting spravil všetko, čo bolo v jeho silách. Do záložne už odniesol všetko cenné, kým ona na prste stále nosila obrúčku.

Ťažkými krokmi okolo nej prešiel a napriek jej mlčaniu dobre vedel, že mu jeho rozmar zazlieva. Bol poriadne nahnevaný, no aj tak ho hrýzlo svedomie. Zapálil plynovú lampu na chodbe a potichu zakliat – Ellen mu už dávnejšie dala jasne najavo, že vo svojej prítomnosti nestrpí nijaké nadávky.

„Ako si nájdeme podnájomníkov, keď v tej tme nie je vidieť na inzerát?“ opýtal sa rozhorčene.

Keď zažal, cez starodávny nadsvetlík dvier sa naozaj objavili obrysy podlhovastej tabule s nápisom „IZBY NA PRENÁJOM“.

Vrátil sa do obývačky a ona ho mlčky nasledovala. Sadol si do svojho koženého kresla a kutáčom rypol do plápolajúceho

ohníka. Po dlhej dobe sa mu trochu uľavilo a hneď sa cítil lepšie. Muž si občas musí buchnúť po stole a on, Bunting, už o sebe dávno nedal vedieť.

Do manželkinej bledej tváre sa nahrnula krv. Nebola zvyknutá na hrubé správanie, pretože Bunting bol ten najmiernejší človek, kým sa nerozčertil.

Lietala po izbe a občas zmietla nebadateľný prach alebo napravila obrus.

Od hnevu a sebaľútosti sa jej pritom triasli ruky. Pencu? Strašné robiť si starosti pre jednu pencu! Lenže oni sa dostali do bodu, v ktorom človek musí zvažovať každý utratený peniaz. Zvláštne, že si to ten chlap nedokáže uvedomiť.

Bunting sa za ňou niekoľkokrát otočil a aj by ju požiadal, aby sa toľko nevrтела, no nechcel zvyšovať napätie. Možno sa trochu hanbil, a preto si radšej zahryzol do jazyka. Netrvalo dlho a prestala, no aj to mu vadilo.

Teraz by naozaj ocenil, keby si k nemu prisadla. Ellen však rozčuľoval už len samotný pohľad na čítajúceho manžela a mala sto chutí odísť. Otvorila dvere z obývacej izby do spálne – pustila z hlavy vtieravú myšlienku na Buntinga rozvaleného s novinami pri blčiacom ohni –, posadila sa do chladnej tmy a zaborila hlavu do rúk.

Nikdy predtým sa necítila taká bezradná. Načo žila čestne a svedomito, keď sa napokon ocitla v ukrutnej, ponížujúcej biede? Spolu s Buntingom prekročili vek, ktorý urodzení páni považujú za prijateľný pre manželov uchádzajúcich sa o spoločnú službu, pokiaľ žena nie je vychytená kuchárka. Kuchárka a komorník sú zväčša vyhľadávaná dvojica. Lenže pani Buntingová nebola nijaká výnimočná kuchárka. Dokázala pripraviť len jednoduché jedlá, ktoré by od nej mohol žiadať obyčajný podnájomník.

Podnájomníci? Bolo naivné myslieť si, že sa im podarí nejakých zohnať! Bol to jej nápad a Bunting privolil.

Napriek tomu začali dobre. V penzióne na pobreží sa im vcelku darilo, hoci nie podľa pôvodných očakávaní. Potom však prišla epidémia šarlachu, ktorá ich ako aj ďalších nešťastníkov priviedla na mizinu. Snažili sa užiť v odbore, ktorý bol nesmierne rizikový, a postupne sa začali topiť v obrovských dlhoch. Nemohli ani len dúfať, že svojmu bývalému pánovi s dobrým srdcom splatia aspoň čosi.

Namiesto návratu do služby – hoci aj spoločnému –, sa preto odhodlali na posledný pokus a zo zvyšku peňazí si prenajali dom na Marylebone Road.

Kým viedli bezstarostný a najmä finančne nenáročný život, ktorý je odmenou pre ľudí ochotných vziať na seba bremeno služby pre zámožnejších spoluobčanov, bývali v dome s výhľadom na Regent's Park. Považovali za múdre usadiť sa práve v tejto štvrti, pretože distingvovaný Bunting si tu udržiaval kontakty, vďaka ktorým z času na čas získal prácu čašníka na súkromných oslavách.

Lenže čas plynie pre všetkých rovnako. Dvaja z jeho bývalých zamestnávateľov sa odsťahovali a jeho známy, majiteľ lahôdok na Baker Street, skrachoval.

A čo teraz? Bunting nemohol prijať žiadne pracovné ponuky, pretože rovnošatu medzitým odniesol do záložne. Svoju ženu dokonca ani len nepožiadal o povolenie, ako sa na dobrého manžela patrí. Jednoducho ju tam zanesol a ona nemala srdce mu čokoľvek odprieť. Z peňazí, ktoré jej v tej večer mlčky podal, mu kúpila posledný balík tabaku.

Kým pani Buntingovú mátožili bolestivé spomienky, ktosi dvakrát neisto zaklopal na vchodové dvere.

KAPITOLA DRUHÁ

Pani Buntingová preľakane vyskočila na rovné nohy. Chvíľu len tak stála a naťahovala uši do tmy černejšej ako zvyčajne, aj vďaka lúču svetla prenikajúceho spoza dverí, za ktorými si jej manžel rozvalený v kresle čítal noviny.

Vtom ktosi opäť nahlas, no neisto dvakrát zaklopal. Také niečo neveštilo nič dobré. Záujemca o ubytovanie by zabúchal seba-vedome a bez obáv. Zrejme to bude nejaký vandrák. Tí nehladia na čas, keď chodia po domoch a s nárekom či vyhrážkami žobrujú o peniaze.

Pani Buntingová mala zopár dosť neprijemných skúseností s mužmi, no najmä so ženami z odpornej vrstvy ľudských trosiek, ktoré sa potlkajú po každom väčšom meste. No odkedy v chodbe na noc zhasína plynovú lampu, neobťažujú ju viac podobní návštevníci – nočný hmyz, ktorý priťahuje akýkoľvek druh svetla a nevšíma si ostatné stvorenia žijúce v temnote.

Dvere do obývacej izby nechala odchylené. Návštevníkom zvyčajne otváral Bunting, ale s tými dotieravými si zvyčajne omnoho lepšie poradila ona. Dnes v noci by však bola oveľa radšej, keby sa tejto úlohy zhostil on. Lenže Bunting sa ani nepohol. Pri vrzgote len sklopil noviny a napomenul ju: „Vari si nepočula klopanie?“

Mlčky vyšla na chodbu a váhavo stisla kľučku.

Na najvyššom z troch schodov vedúcim k dverám stál vysoký, chudý muž odetý do dlhej pláštenky a staromódneho cylindra. Chvíľu len žmurkal, pretože ho zjavne oslepilo svetlo z plynovej lampy. Vycibrený postreh jej však okamžite napovedal, že tento džentlmen, nech už pôsobí akokoľvek zvláštne, sa narodil do spoločenskej triedy, s ktorou prišla do styku počas svojho predchádzajúceho povolania.

„Je pravda, že ponúkate ubytovanie?“ opýtal sa váhavo.

„Áno, pane,“ odvetila po chvíli, pretože už uplynulo veľa času, odkedy o podnájom niekto prejavil záujem – niekto, koho by boli ochotní vziať pod strechu svojho slušného domu.

Inštinktívne ustúpila nabok a neznámy muž prešiel okolo nej na chodbu.

Vtedy si všimla, že v ľavej ruke nesie kufrík. Vyzeral celkom nový a bol vyrobený z pevnej hnedej kože.

„Hľadám si pokojnú izbu,“ oznámil. Vzápätí zasneným, neprítomným hlasom zopakoval „pokojnú izbu“ a nervózne sa poobzeral navôkol.

Jeho sinavá tvár sa rozžiarila pri pohľade na starostlivo zariadenú a čistú chodbu.

Na stene bol vyrezávaný vešiak na klobúky, o kúsok ďalej stojan na dáždnyky a unavené nohy neznámeho muža pod sebou pocítili mäkký, tmavočervený damaskový koberec ladiaci so zamatovými tapetami.

Pomyslel si, že to bude prvotriedny nájomný dom so starostlivou pani domácou.

„Presvedčíte sa sami, aké máme pokojné izby, pane,“ uistila ho milo. „Momentálne sú voľné štyri. V dome nežije nikto okrem mňa a môjho manžela.“

Pani Buntingová hovorila úctivo, no nevzrušene. Celé to vyzeralo až príliš dobre, aby to mohla byť pravda. Nečakaný príchod záujemcu o ubytovanie, navyše s takými vyberanými spôsobmi a hlasom, úbohej žene pripomenul šťastne prežitú roky mladosti a pocit bezpečia.

„Znie to vskutku lákavo,“ riekol. „Štyri izby? Nuž, mal by som záujem o dve, ale rád by som si prezrel všetky, než sa rozhodnem.“

Aké šťastie, že Bunting dnes zažal plynovú lampu! Ináč by tento džentlmen prešiel okolo nich bez povšimnutia.

Vybrala sa nahor po schodoch, pričom od toľkého nadšenia zabudla zatvoriť vchodové dvere. Neznámy muž, o ktorom už snívala ako o „podnájomníkovi“, sa otočil a odbehol späť, aby ich zabuchol.

„Ach, ďakujem, pane!“ zvolala. „Nemuseli ste sa obťažovať.“

Na chvíľu sa im stretli oči. „V Londýne nie je bezpečné nechávať otvorené,“ riekol trochu priostro. „Dúfam, že to nemáte vo zvyku. Mohol by sa sem dostať ktokoľvek.“

Pani Buntingovú jeho slová pohoršili. Neznámy sa vyjadroval slušne, no očividne sa poriadne nahneval.

„Môžem vás uistiť, že vchodové dvere nenechávam otvorené nikdy,“ vyhrkla s pohoršením v hlase. „Nemusíte sa ničoho obávať!“

Vtom k nim z obývacej izby doľahol Buntingov kašeľ – len raz si odkašľal, no nádejný podnájomník sa prudko strhol.

„Kto je to?“ opýtal sa a zovrel jej rameno. „Čo to bolo?“

„Len môj manžel, pane. Pred chvíľkou vybehol na ulicu kúpiť noviny a asi premrzol.“

„Váš manžel?“ pozrel na ňu spýtavým pohľadom. „Môžem sa opýtať, čím... čím sa váš manžel živí?“

Pani Buntingová sa vystrela. Nikomu nebolo nič do toho, čím sa jej manžel živí. No keby sa urazila, ničomu by to nepomohlo. „Príležitostne si privyrába ako čašník,“ odvetila meravo. „V minulosti pracoval ako komorník, pane. Ak si želáte, mohol by sa o vás starať on.“

Nato sa trochu namrzene zvrtila a odviedla ho nahor po strmom úzkom schodisku.

Na prvom poschodí mu ukázala apartmán, ako ho volala. Pozostával z obývacej izby a spálne. Odomkla dvere a rýchlo zažala luster.

Predná izba bola celkom príjemná, avšak azda trochu preplnená. Dlážku pokrýval zelený koberec machovej farby, uprostred miestnosti stáli okolo stola štyri stoličky a v rohu naproti dverám sa vynímal priestranný, starodávny šifonier.

Na tmavozelených stenách visel rad ôsmych rytín, portrétov krások z raného viktoriánskeho obdobia odetých do čipkovaných a mušelínových rób, ktoré vystrihli zo starej knihy venovanej kráske žien. Pani Buntingovej tieto obrázky prirástli k srdcu. Podľa nej dodávali izbe eleganciu a zošľacht'ovali ju.

Nato zapálila plynovú lampu a v duchu sa potešila, že len predvčerom apartmán poriadne upratala.

Dlhú dobu bol v stave, v akom ho zanechali poslední špinaví podnájomníci, keď ich Buntingove vyhrážky s políciou konečne odplašili. No teraz v ňom bol vzorný poriadok až na jednu chybičku, ktorú si pani Buntingová trpkou uvedomovala. Chýbali biele závesy, to sa však dalo rýchlo napraviť, ak by si napokon vybral tento apartmán.

„No toto!“ Neznámy muž sa neisto rozhliadal okolo seba. „Pre mňa trochu priveľké,“ vysúkal zo seba. „Rád by som si prezrel zvyšné izby, pani...“

„Buntingová,“ dodala milo. „Pani Buntingová.“

Kým rozprávala, jej smutné ťažké srdce opäť zahalila temnota. Možno sa predsa len mýlila a tento džentlmen je nemajetný človek – taký chudobný, že si nemôže dovoliť prenajať viac ako jednu izbu, čo je osem až desať šilingov týždenne. Osem až desať

šilingov týždenne by Buntingovcom veľmi nepomohlo, no bolo to lepšie ako nič.

„Nepozriete si spálňu, pane?“

„Nie,“ riekol rázne. „Radšej mi ukážte druhé poschodie, pani...“ vzdychol si, akoby vynaložil ohromné úsilie, kým si spomenul na jej meno, „pani Buntingová.“

Dve zvyšné izby sa nachádzali priamo nad apartmánom. Pôsobili trochu opustene, pretože v nich chýbala akákoľvek dekorácia. S ich zariadením si Buntingovci nerobili ťažkú hlavu. V skutočnosti boli v rovnakom stave, ako keď sa nast'ahovali.

Nie je však jednoduché vytvoriť príjemnú, elegantnú obývaciu izbu z miestnosti, ktorej ústredným prvkom je umývadlo a na šilingy fungujúci plynový sporák so staromódnyim vzorom. Patril pôvodným majiteľom, pre ktorých nemal žiadnu hodnotu, a tak ho tu zanechali ako neúčinný lapač prachu.

Nábytok bol masívny a čistý ako všetko u Buntingovcov, no napriek tomu bola miestnosť pustá, dokonca priam neútulná. Pani domáca ľutovala, že ju nijako neskrášlila.

Na jej počudovanie sa tmavá podlhovastá tvár jej jemného spoločníka rozžiarila. „Výborne! Výborne!“ zvolal, po prvý raz pustil z ruky kufřík a rýchlo, no nervózne si pomädľil tenké ruky.

„Presne toto hľadám.“ Dlhými krokmi nedočkavo pristúpil k plynovému sporáku. „Prvotriedny, prvotriedny sporák! Práve taký potrebujem! Viete, pani... pani Buntingová, som vedec. Robím všelijaké pokusy a často potrebujem... no, ako to povedať... vysokú teplotu.“

Natiahol ruku k sporáku a ona si všimla, že sa cheveje. „Aj toto sa mi zíde, nesmierne sa mi to zíde,“ povedala a pohladkal roh kamenného umývadla.

Hodil hlavou dozadu a rukou si utrel vysoké čelo. Nato prešiel k stoličke a vyčerpane si sadol. „Som unavený,“ zamrmľal, „strašne unavený! Celý deň som na nohách, pani Buntingová, a doteraz som si nemal kde oddýchnuť. Na rozdiel od Európy v londýnskych uliciach niet lavičiek. V niektorých aspektoch sú na kontinente oveľa ľudskejšie ako v Anglicku.“

„Presne tak,“ súhlasila zdvorilo a potom nedočkavo položila rozhodujúcu otázku. „Takže si u nás niečo prenajmete, pane?“

„Rozhodne túto,“ oznámil stručne a vzápätí rýchlo dodal: „Má všetko, po čom túžim a posledné dni hľadám. Vždy som chcel

bývať na takomto mieste. Čudovali by ste sa, pani Buntingová, aké je ťažké nájsť niečo podobné. No vyčerpávajúce hľadanie sa skončilo a ani neviete, ako sa mi uľavilo!“

Vstal a poobzeral sa okolo seba zasneným, neprítomným pohľadom. Vtom vykrikol: „Kde mám kufrík?“ V jeho hlase bolo počuť strach. Vyvaloval oči na mlkvu ženu a pani Buntingová chvíľu stála ako ochromená. Lutovala, že manžel nie je pri nej.

Uvedomovala si, že výstrednosť bola vždy výsadou, takmer až prepychom dobre narodených a vzdelaných ľudí. Vedci sú podľa nej úplne iní ako bežní ľudia a jej nový podnájomník nepochybne patrí medzi nich. „Určite som ho mal pri sebe, keď som sem prišiel,“ povedal vyplašene.

„Tu je, pane,“ riekla chlácholivo, zohla sa a podala mu ho. Všimla si, že kufrík nie je vôbec ťažký. Zjavne nebol plný.

Nedočkavo jej ho vytrhol z rúk. „Prepáčte,“ ospravedlnil sa, „no mám v ňom niečo, čo pre mňa má veľkú hodnotu. Podarilo sa mi to získať s priam nadľudským úsilím a druhý raz by to bez obrovského rizika nešlo, pani Buntingová. Preto som sa tak rozrušil.“

„A podmienky, pane?“ opýtala sa placho, aby sa vrátila k téme, ktorá pre ňu toľko znamenala.

„Podmienky?“ zopakoval a na moment sa odmlčal. „Volám sa Sleuth,“ predstavil sa. „S-l-e-u-t-h. Ako stopársky pes. Tak moje meno nezabudnete. Mohol by som vám znázorniť...“ pozrel na ňu kútikom oka, „no radšej vás od toho ušetřím. Som ochotný zaplatiť vám... nuž, povedzme mesiac dopredu.“

Do líc domácej pani sa vrátila farba. Hlava sa jej zatočila od úľavy – nie, od radosti hraničiacej s fyzickou bolesťou. Do tej chvíle si neuvedomovala svoj hlad a akú má obrovskú chuť na poriadne jedlo. „V poriadku, pane,“ súhlasila potichu.

„A koľko ma to bude stáť?“ spýtal sa láskavým, takmer priateľským tónom. „S obsluhou, poprosím vás. Pravdepodobne sa mi zide. Rovno sa aj opýtam, či varíte, pani Buntingová?“

„Samozrejme,“ prikývla. „Varím. Čo by ste povedali na dvadsaťpäť šilingov na týždeň, pane?“ Pozrela na neho previnilo, a keďže nič nevravel, váhavo pokračovala: „Viete, pane, nie je to zlá ponuka a mali by ste tú najlepšiu obsluhu a to najlepšie jedlo. Okrem toho, pre môjho manžela bude potešením robiť vám komorníka.“

„Nebudem ho potrebovať,“ vyprskol pán Sleuth. „Som zvyknutý starať sa o svoje šatstvo sám. Lenže, pani Buntingová, nerád by som sa delil o ubytovanie...“

Netrpezlivo ho prerušila: „Mohla by som vás nechať používať obe poschodia za rovnakú cenu – samozrejme, pokiaľ nenájdeme ďalšieho podnájomníka. Nerada by som vás nechala spať v tejto izbe. Je pre vás príliš malá. Určite sa nejako dohodneme. Na svojich pokusoch by ste pracovali hore a bývali dolu v apartmáne.“

„V poriadku,“ pristúpil neisto, „znie to dobre. A čo ak vám ponúknem dve libry alebo dve guiney? Mohol by som sa v tom prípade spoľahnúť, že nevezmete ďalšieho podnájomníka?“

„Áno,“ šepla. „S radosťou sa vám budem venovať naplno, pane.“

„Dúfam, že máte od tejto izby kľúč. Nemám rád, keď ma pri práci niekto vyrušuje.“

Zakrátko svoju otázku naliehavo zopakoval: „Dúfam, že máte kľúč od tejto izby, pani Buntingová.“

„Ach, áno, dvere sú na kľúč. Predchádzajúci podnájomníci si tu nechali namontovať nejaký nový druh zámku.“ Roztvorila dvere a ukázala mu kovový kruh nad starou kľúčovou dierkou.

Prikývol a po chvíli mlčania, keď sa akoby ponoril do vlastných myšlienok, prehovoril: „Štyridsaťdva šilingov na týždeň? Áno, to by mi úplne vyhovovalo. A na začiatok vám vopred zaplatím nájomné na prvý mesiac. Takže, štyrikrát štyridsaťdva šilingov je,“ mykol hlavou a po prvý raz sa na ňu zvláštne krivo usmial, „presne osem libier a osem šilingov, pani Buntingová.“

Strčil ruku do vnútorného vrečka na pláštenke a vytiahol plnú hrst' mincí. Potom ich začal ukladať do radu na prázdny drevený stôl v strede miestnosti. „Tu je päť, šesť, sedem, osem, deväť, desať libier. Drobné si nechajte. Potrebujem, aby ste mi zajtra ráno niečo kúpili, pretože ma postihlo nešťastie.“ Lenže jej nový podnájomník nerozprával, akoby ho to nešťastie, nech už bolo akékoľvek, ťažilo na duši.

„Samozrejme, pane. Veľmi ma to mrzí.“ Pani Buntingovej šlo srdce vyskočiť z hrude. Od toľkej radosti sa jej zatočila hlava.

„Áno, hotové nešťastie! Stratil som svoju batožinu a podarilo sa mi zachrániť len pár vecí.“ Vtom stíchol. „To som nemal hovoriť!“ Potom o čosi hlasnejšie vykrikol: „Ktosi mi tvrdil, že nemôžem ísť do nájomného domu bez batožiny, pretože ma nevezmú.“

Ale vy ste ma vzali, pani Buntingová. Som vám vďačný za láskavé privítanie...“ Rozcítene na ňu pozrel a ten pohľad ju hlboko dojal. Nový podnájomník sa jej páčil čoraz viac.

„Viem rozoznať džentlmena,“ povedala už menej vážnym hlasom.

„Zajtra sa budem musieť poobzerať po novom oblečení, pani Buntingová.“

Opäť sa na ňu rozcítene zahľadel.

„Teraz by ste si mali najprv umyť ruky, pane. Povedzte, čo by ste si dali na večeru? Nemáme toho veľa.“

„Och, hocičo,“ odvetil. „Nechcem, aby ste kvôli mne chodili von. Noc je dnes chladná a hmlistá. Ak máte kúsok chleba s maslom a pohár mlieka, budem nadmieru spokojný.“

„Mám chutnú klobásku,“ navrhla neisto.

Bola to veľmi dobrá klobáska, ktorú kúpila manželovi na večeru. Jej stačil krajec chleba so syrom. Lenže teraz – aká skvelá, omamná predstava – mohla Buntinga poslať po hocičo, na čo dostanú chuť. Desať zlatých mincí v ruke ju upokojovalo a rozveseľovalo.

„Nie, tú žiaľ odmietnem. Mäso by som v živote nevzal do úst,“ vyhlásil. „Už dávno, strašne dávno som si k nemu ani nepričuchol, pani Buntingová.“

„Naozaj?“ Chvilku váhala, no napokon sa vecne opýtala: „A na pitie si prosíte pivo alebo víno, pane?“

Na bledej tvári sa rozblčali oči.

„V žiadnom prípade. Zrejme ste ma dobre nepochopili, pani Buntingová. Dúfal som, že ste abstinentka...“

„Aj ňou som, a to celoživotnou. A od nášho sobáša abstínuje aj môj manžel.“ Keby sa mu chcela zdôveriť, prezradila by, že Buntinga prinútila zriecť sa alkoholu na úplnom začiatku ich vzťahu. Práve preto mu uverila všetky tie nezmysly, ktoré jej natáral pred svadbou. Bola rada, že jej to sľúbil ešte zamladi, pretože počas utrpenia posledných mesiacov by mu v pití určite nič nezabránilo.

Zišli o poschodie nižšie a pánovi Sleuthovi ukázala príjemnú spálňu, do ktorej sa vchádzalo z obývacej izby apartmánu. Bola to presná kópia spálne Buntingovcov, ktorá sa nachádzala priamo pod ňou, ibaže v tejto bol nábytok o čosi drahší a kvalitnejší.

Nový podnájomník sa poobzeral s nezvyčajne spokojným a vyrovnaným výrazom na unavenej tvári. „Vytúžený prístav,“

riekol potichu. „Tešili sa, že vlny utíchli, a priviedol ich do prístavu, za ktorým túžili.¹‘ Nádherné slová, však?’“

„Súhlasím, pane.“

Pani Buntingová sa trochu vyľakala. Bolo to už dávno, čo jej niekto citoval z Biblie, no pán Sleuth tým len potvrdil svoju vážnosť.

Mala radosť, že namiesto viacerých osôb bude mať iba jedného podnájomníka, a navyše takého džentlmena! U Buntingovcov sa ich vystriedalo mnoho nielen v Londýne, ale aj pri mori.

Akú však mali smolu! Odkedy sa prisťahovali do hlavného mesta, nemali veru šťastie na slušných podnájomníkov. Posledný pár patrilo do sveta ľudí, ktorí už v minulosti zažili lepšie časy a teraz sa nad vodou držali len vďaka drobným podvodom.

„Hneď sa vrátim a prinesiem vám horúcu vodu a čisté uteráky,“ oznámila mu vo dverách.

Pán Sleuth sa náhle zvrhol. „Pani Buntingová,“ vyhlásil, „nechcem, aby ste si požadovanú obsluhu vysvetlili nesprávne. Kvôli mne si nohy zodrať nemusíte. Som navyknutý postarať sa o seba.“

Prekvapil ju nepríjemný pocit, že ju nepotrebuje. Dokonca sa cítila trochu ohrdnutá. „V poriadku, pane,“ riekla. „Dám vám teda len vedieť, keď bude večera hotová.“